

Szehofner András

I-II. Verseskötet

2008

A kötetben található művekre a Creative Commons (CC) Nevezd meg!-Ne add el!-Így add tovább! 2.5 Magyarország licenc vonatkozik.

Ezek szerint:

- szabadon másolhatod, terjesztheted, bemutathatod és előadhatod a művet
- származékos műveket (feldolgozásokat) hozhatsz létre

Az alábbi feltételekkel:

- Nevezd meg! A szerző vagy a jogosult által meghatározott módon fel kell tüntetned a műhöz kapcsolódó információkat (pl. a szerző nevét vagy álnevét, a Mű címét).
- Ne add el! Ezt a művet nem használhatod fel kereskedelmi célokra.
- Így add tovább! Ha megváltoztatod, átalakítod, feldolgozod ezt a művet, az így létrejött alkotást csak a jelenlegivel megegyező licenc alatt terjesztheted. Bármilyen felhasználás vagy terjesztés esetén egyértelműen jelezned kell mások felé ezen mű licencfeltételeit. A szerzői jogok tulajdonosának írásos engedélyével bármelyik fenti feltételtől eltérhetsz.

A legújabb verseim megtalálhatóak az interneten is, a <http://szehofnerandras.extra.hu> címen.

I. Az első... ..verseim

- A csata
- A kétség
- Álom
- Az utolsó pillanat
- cím nélküli
- Egy kérés
- Ellenségek nélkül
- Ellentétek
- Meg nem tett lépések...
- Rossz álom
- Szabadon...
- The End Of This Chapter
- Újra...
- Világok virága
- Zavarodott világ

A csata

*Csata zajlik most énbennem,
szívem harcol a testemmel.*

*A háború egy lányért tört ki,
kit egyik fél sem ismeri.*

*Az első csatát a test nyerte,
ezért nem lehetsz most velem.*

*Ezer sebből vérzik a szív,
de küzd, ameddig csak bír.*

*Lesz még talán egy újabb harc,
ha megjelenik egy ismerős arc.*

*A szív most erőt gyűjt,
mert tudja, hogy a végén győz.*

*A sebek is szépen gyógyulnak,
talán végre eljön az a pillanat.*

*Akkor újra támad a két fél,
s majd az nyer itt, aki nem fél.*

A kétség

*Ismét jönnek a gyönyörű képek,
De nem tudom megragadni őket.*

*Újra félek, és nincs erőm,
Hiányzol, de félek már késő.*

*Késő, hogy rád találjak,
Késő, hogy tovább vágyjak.*

*Hiába szeretnélek,
Hiába ölelnélek,
Én már teljesen elégek.
Elégek, mert szeretlek,
Szeretnélek örökre,
Csak az a lépés ne lenne!*

*Képtelen vagyok és gyáva,
Pedig az út, s a cél várna.
Tudom, és érzem, hogy lenne rá esély,
De az még csak távoli remény.
Remény, mely az enyém,
S talán egyszer elérem a célt.*

Álom

*Van egy álmom, s ez Te vagy,
Bennem élsz, és csak ez hajt.
Valahányszor rád gondolok,
Annál mélyebben álmodom.*

*Néha közben felébredek,
És rájövök, hogy nem vagy velem.
Bárcsak hallhatnám hangodat,
S láthatnám csodás arcodat!*

*S ha az utolsó könnycsepp is lehull arcomról,
Majd akkor elhiszem, hogy csak egy csodás álom volt.*

Az utolsó pillanat

*Oly gyorsan elszállt az a pillanat,
Mikor Téged utoljára láttalak.
Eltűntek azok a gyönyörű percek,
S ezt visszahozni már nem lehet.*

*Úgy várom azt az órát, percet,
Azt, mikor újra ott leszel!
Miért kínoz annyi gondolat?
Csak veled lehetek boldogabb!*

*Minden pillanatban Te jársz az eszemben,
S ez annyira rossz nekem.
Hiányodhoz hozzászokni nem lehet,
Az idő sem segít nekem.*

*Miért telik most ily lassan az idő?
Rólad álmodni talán már késő?
Hiába volt annyi alkalom,
Nem éltem vele, s ezt már bánhatom.*

*Nem tudlak feledni, akárhogy szeretném,
Nem tudom, még mit tehetnék?
Távol vagy tőlem, nem érlek el,
De engem csak Te érdekel!*

cím nélküli

*Nem győzött a végén a szív,
a test nyert, mert tovább bírt.
Nem jött el az a gyönyörű arc,
így ért véget az igazságtalan harc.*

*A lány valaki másé lesz,
nem győzhet itt, ki örökké vesz.*

*A szív már végleg feladta,
majd csak lesz egy újabb arc.*

Egy kérés

*Letűnt korok, elmúlt idők,
Nélküled oly üres a jövőm!
Te jelented számomra az életet,
Te vagy az, kit mindig is kerestem!*

*Oly messze, oly mélyre sodor az ár,
Egyvalaki Téged örökké vár!
Itt leszek mindig, örökkön örökké,
gyere, ha hívlak, kérlek jöjj felém!*

Ellenségek nélkül

*Szemeid ragyogása hívogat engem,
Csak az a pár ellenség ne lenne!
Ellenségem a félelem,
mert nem merek, s ez az én végzetem.*

*Becsukom a szemem és látlak,
de csak egy pillanatig, mert hiába várlak.
Várlak de nem jössz felém,
ezért vagy csak egy távoli remény.*

*Hiába próbálok közeledni feléd,
nem vagyok képes odalépni eléd.
Ismét várom a reggelt,
gyönyörű szemeid megigéztek engem.*

*Akárhogy is, de megteszem,
ígérem ezt én, neked!
Bárcsak oly könnyen menne az egész,
akkor több lehetne az életem, mint mesés.*

*Hogyan lesz az álomból való?
Így, nélküled sosem lesz jó!
Most is várlak, mint mindig,
holnap talán lesz egy újabb esély.*

*Életem akár egy tenger,
nélküled sivár és kietlen.
Hozd el nekem azt a csodát,
általad lesz csak igazán szép a világ!*

*Miért sietsz tőlem el?
Az idő mindig gyorsan telt.
Te vagy csak képes rá, senki más,
rád vártam egész életemen át!*

*Küzdhetek a világ ellen,
a céloom csakis Te lehetsz.
Keresem a boldogság szavait,
hogyan tudnám neked elmondani?*

Ellentétek

*Ellentétre épül az egész világ,
minden képet lerombol, miről eddig álmodtál.*

*Nappal után jön az éj,
egymást váltja fény, sötét.*

*Fekete, fehér,
yin és yang,
ellentét, mely örökké hajt.*

*Férfi és nő,
gyermek, ki felnő,
szeretet és gyűlölet,
harc vagy béke,
küzdesz, nem nyugszol,
sosem lesz vége!*

*Élet és halál,
erről nem te döntesz,
kivel, mikor, hogyan jössz össze.*

*A sors irányít mindent,
egy felsőbb akarat,
teszel ellene,
de ez sosem hat.*

*Egy valamit sose felejts,
van, ki Téged örökké szeret!*

Meg nem tett lépések...

*Meg nem tett lépések nehezítik életem,
csak Te vagy az, aki érdekel.*

*Keserű percek telnek el nap, mint nap,
mert nem vagy itt, hogy vigasztalj.*

*Hulló könnyek, akár a csillagok,
megszámlálhatatlan, törött gyémántok.
Hiába volt az a rengeteg alkalom,
egyedül leszek, míg meg nem változom.*

*Egyre messzebb sodor az ár,
hol van már az a csodás lány?
Miért siet úgy az idő?
Érzem, most már végleg késő.*

*Hamis álmok összetörnek,
csábítanak, míg meg nem ölnek.
Minden remény akár egy madár,
messze jár, s távolra száll.*

*Életem nélküled nem tart örökké,
csak Te vagy az, ki azzá tehetné!
Meddig tart még ez az érzés?
Miért ily nehéz?*

*Hiába dobban a szív,
ha gyönyörű arcod hív.
oly boldog lehetnék veled,
mert Te vagy az életem.*

*Halálra ítélt érzések?
Miért kellett ennek megtörténnie?
Hová lettek a szép gondolatok?
S azok a hívogató csodás hangok?*

*Meg nem tett lépések nehezítik életem,
meddig lesz ez így még velem?
Egyedül kereslek minden nap,
oly kegyetlen ez az isteni akarat.*

*Nem maradt belőlem semmi, csak parázs,
de Te újra jöttél, mint egy gonosz varázs.
Lángra gyúlt hát ismét a tűz,
De ez az érzés innen teljesen elűz!*

*Meg nem tett lépések alatt rogyok össze,
nincs és nem lesz, ki segítsen.
Magam léptem rá e tévútra,
gyönyörű volt, míg szépet álmodtam.*

Rossz álom

*Láttam a jövőt,
előre álmodtam,
valóra vált végül,
a hamis jóslat.*

*Álmodtam ezerszer,
oly gyönyörű képeket,
elkéstem, hiába,
más lesz az életem.*

*Véget ért az álom,
eltűnt a képzelet,
féltem, és már tudom,
hiba volt nem lépnem.*

Szabadon...

*Szabadon szállhat
újra a képzelet,
nem láncolja ide
már semmi érzelem.*

*Keresni, s találni,
egyszer tán sikerül,
nem lehet feladni,
ha üres is jövőm.*

The End Of This Chapter

*Lezárul bennem e fejezet,
de a vége nem lett happy end.
Nem jöttél el, pedig vártalak,
reméltem, hogy újra láthatlak.
Hiába volt annyi szép gondolat,
hiába írtam e rövidke sorokat.
Nem leszünk mi együtt soha.
Elhibáztam, de ebből tanultam.
Nem győzhet itt, ki gyáva,
nem marad szívében más, csak a bánat.
Miért fáj ez ennyire?
Kívánom szép legyen életed!*

Újra...

*Ma végre újra láttalak,
mégsem hiába vártalak.
Elkezdődhet így újra a harc,
mert eljött végre az a mesés arc.*

*Ily sok idő után újra érzek,
csak most, hogy újra láttalak Téged!*

*Alig vártam ezt a percet,
s most nem engedhetlek el.*

*Ezzel kezdődik egy új fejezet,
de ezt be kell, hogy fejezzem.
Írtam egy levelet, s vártam,
de hiába...*

Világok virága

*Mikor a szemedbe néztem, azt hittem, hogy végem,
De rájöttem, hogy itt kezdődött számomra az élet.*

*Minden reggel vártalak,
Nekem mindent megért az a pillanat.
Eshetett hó, süthetett nap,
Nem érdekelt, ha láttalak.*

*Ennek mára régen vége,
Eltűntél, de remélem nem végleg.
Felkutatnám érted az egész világot,
Mert Te vagy az én egyetlen virágom.*

*Virág nélkül mit sem érek,
Sivatag leszek, én ettől félek.
Tűz gyúlt bennem, majd elégek,
Ameddig kell, várlak Téged!*

Zavarodott világ

*Semmi sem az, aminek látszik,
valakit vársz, de vár rá egy másik.*

*Hazug a világ,
mindenben megtéveszt,
én sem vagyok más,
csak egy hamis képzet.*

*Másolat vagyok,
nem láthatod,
de én már tudom,
s ezzel harcolok.*

*Két világ van, miben élek,
az egyikben enyém szinte minden.
Abban a világban ott vagy Te,
az életem, a mindenem!*

*/ Eggyé kell válnia a két oldalnak,
akkor leszek más, mint Replica. /*

II. Of My New Life

- Egyedül
- Gyilkos szavak
- Igaz szó
- Más világ
- Mi lett volna...
- Várni valakit

Egyedül

*Távolra repít
olykor a képzelet,
álmodban vetít
szebbnél szebb képeket.*

*Üresség számodra,
nem jelent semmit,
hazugságok száma,
egyre csak növekszik.*

*Egyedül ébredsz,
most sincs látod társad,
lassan majd megőrülsz,
mert megöl a vágyad.*

Gyilkos szavak

*Mondd a szavakat,
miket nem akarok hallani:
„Most hagyj magamra!”*

*Ölj meg inkább most,
és ne várj!
Gyilkos szó égbe kiállt!*

*Neked adtam volna
az én világom,
életem, s királyságom.*

*Elfogyott az idő,
elvetted tőlem,
ismét bújok, most előled!*

*Bűnbe hajszolsz,
és nem veszed észre,
ismét kialszik egy ártatlan élet!*

*Ölj meg hát most,
előtted állok,
égbe, boldogságba vágyom.*

*Nem hittem volna,
hogy ezt teszed velem,
újra elveszett életem.*

*Hittem neked,
tudtam, hogy nehéz lesz.
Mondd, mit rontottam el?!*

*Vége legyen?
Csak mondd ki végre,
ígérem akkor meghal, mit érzek!*

*Mondd a szavakat,
mik ott vannak benned:
„Felejts el örökre!”*

*Ölj meg inkább most,
ne várj tovább!
Azt hiszem felkészültem rá!*

Igaz szó

*Hányszor éled át azt a percet?
Azt, mikor számodra elveszett ott minden ?
Egy világ omlott össze, más lettél, hidd el!
Csalódások kora éppen akkor ébredt.*

*Voltak álmaid, talán túl merészek,
távolba, messze, csendbe révedt
tekinteted folyton őt kereste.
De végig ott volt előtted, egy idegen élet.*

*Új kor! Felejteti a régit,
újabb álmok hajszolnak végig
egy olyan úton, melyet még nem ismersz,
fájdalmas lesz, hidd el! Ez az élet!*

*Hazugságok, csalások, hol van az igazság?
Csak egyetlen, ártatlan kívánság,
mely nem lehet más az embernek,
csak egy hű társ az életben.*

*Ez hiányzik, és egy igaz szó,
melyet, ha tőle kapnál, az lenne jó!
Hiányzik és várod, távol van tőled,
érezed visszajön, s akkor elvisz majd innen.*

Más világ

*Üldözött vadként rohantam sötétben,
átkozott álmok képeitől féltem.
Eső esett, arcomat mosta,
ismert világomba vissza is jutottam.*

*Menekülni akartam,
annyit álmodtam,
hazug képek világából
most szabadultam.*

*Egy öreg hídhoz értem,
mely előtt e tábla:
"Új világba visz e híd,
a mérhetetlen boldogságba."*

*Még mindig mögöttem,
hallom álnok hangját,
régi képek ismétlik
azt a gyilkos órát.*

*Abban az évben
megváltozott minden,
fagyban fogant magból
egy új érzés ébredt.*

Mi lett volna...

Mi lett volna akkor,
ha tovább fogom kezned?

Mi lett volna akkor,
ha nem mondasz nemet?

Mi lett volna akkor,
ha előbb megteszem?

Mi lett volna akkor,
ha észre sem veszelek?

Mi lett volna akkor,
ha nem írok verset?

És mi lett volna akkor,
ha Te is viszont szeretsz?

Kérdések, melyekre sosem kapok választ,

Kérdések, melyek néha úgy fájnak,

Érzések, melyekhez keresem a társat,

Érzések, melyeknek lelkem ad házat.

Kérdezlek, szeretsz-e?

Hidd el, sosem felejtlek!

Bennem élsz, és részem lettél,

tudom, Te mással, talán boldogan élsz.

Még egy kérdés, mi eszembe jut:

**Mit kellett volna tennem,
hogy az álmom,
akkor, ott, végleg
valósággá váljon?**

Várni valakit

*Számolod a napokat,
hogy mikor látod újra,
hiányzik Ő, és minden egyes dolga.*

*Annyiszor gondolsz rá,
de nem tehetsz róla,
érzések, melyek azóta élnek.*

*Tiszta szívvel várni,
mondták sokszor: "Meg fogod bánni!",
de nem érted őket, miért mondják ezt.
"Ez az én életem!"*

*Reméled, hogy ő más,
eszébe sem jutsz tán,
mégis, te annyiszor gondolsz rá.*

*Számolod a napokat,
oly lassan telnek,
ám a nap minden perccel egyre közelebb!*